

Pondělí po 2. neděli adventní

Iz 35,1–10

- ¹ Poušť i suchopár se rozveselí, rozjásá se pustina a rozkveté kvítím.
² Bujně rozkveté, radostně bude jásat a plesat. Bude jí dána sláva Libanónu, nádhera Karmelu a Šáronu. Ty **uzří slávu Hospodinovu, nádheru našeho Boha.**
³ Dodejte síly ochablým rukám, pevnosti kolenům klesajícím.
⁴ Řekněte nerozhodným srdcím: „**Bud'te rozhodní, nebojte se!** Hle, váš Bůh přichází s pomstou, Bůh, který odplácí, vás přijde spasit.“
⁵ **Tehdy se rozevřou oči slepých a otevřou se uši hluchých.**
⁶ Tehdy kulhavý poskočí jako jelen a jazyk němého bude plesat. **Na poušti vytrysknou vody,** potoky na pustině.
⁷ Ze sálající stepi se stane jezero a **z žíznivé země vodní zřídla.** Na nivách šakalů bude odpočívat dobytek, tráva tam poroste jako rákosí a sítí.
⁸ Bude tam silnice a cesta a ta se bude nazývat **cestou svatou.** Nebude se po ní ubírat nečistý, bude jen pro lid Boží. Kdo půjde po této cestě, nezbloudí, i kdyby to byli pošetilci.
⁹ Nebude tam lev, dravá zvěř na ni nevstoupí, vůbec se tam nevyskytne, nýbrž půjdou tudy vykoupení.
¹⁰ **Ti, za něž Hospodin zaplatil, se vrátí.** Přijdou na Sijón s plesáním a věčná radost bude na jejich hlavách. **Dojdou veselí a radosti, na útek se dají starosti a nářek.**

Lk 5,17–26

- ¹⁷ Jednoho dne učil a kolem seděli farizeové a učitelé Zákona, kteří se sešli ze všech galilejských a judských vesnic i z Jeruzaléma. Moc Páně byla s ním, aby uzdravoval.
¹⁸ A hle, muži **nesli na nosítkách člověka, který byl ochrnutý,** a snažili se ho vnést dovnitř a položit před něj.
¹⁹ Když viděli, že ho nepronesou zástupem, vystoupili na střechu, udělali otvor v dlaždicích a **spustili ochrnutého i s lůžkem přímo před Ježíše.**
²⁰ Když viděl jejich víru, řekl tomu člověku: „**Tvé hříchy jsou ti odpuštěny.**“
²¹ Zákoníci a farizeové začali uvažovat: „Kdo je ten člověk, že mluví tak rouhavě? Kdo může odpustit hříchy než sám Bůh?“
²² Ježíš však poznal jejich myšlenky a odpověděl jim: „Jak to, že tak uvažujete?
²³ Je snadnější říci ‚Jsou ti odpuštěny tvé hříchy‘, nebo říci ‚Vstaň a chod‘?
²⁴ Abyste však věděli, že Syn člověka má moc na zemi odpouštět hříchy,“ řekl ochrnutému: „**Pravím ti, vstaň, vezmi své lůžko a jdi domů.**“
²⁵ A ihned před nimi vstal, vzal to, na čem ležel, šel domů a chválil Boha.
²⁶ Všechny zachvátil úžas a chválili Boha. Byli naplněni bázní a říkali: „Co jsme dnes viděli, je nad naše chápání.“

Člověče, odpouštějí se ti hříchy!

Jeden prastarý příběh poustních mnichů vypráví o starém lupiči, který se cítil špatně a v předtuše smrti zabušil na bránu kláštera. „Bůh se nade mnou smiluje,“ řekl lupič mnichovi, který mu přišel otevřít. „Jak si tím můžeš být tak jist?“ zeptal se mnich. „Vždyť je to jeho řemeslo,“ odvětil lupič.

Amedeo Cencini – Marnotratný otec, Paulínky 2007

Milosrdenství není jen „řemeslem Božím“, ale i jménem Božím. Ať je to jakkoliv v mém životě, ať jsem udělal cokoliv a jakkoliv jsem zneužil Boží obdarování, věřím tomu, že se Bůh smiluje?